

1. søndag i advent

Tid og sted: 2/12 2018, Jerlev Kirke kl. 10.30

Skriftlæsninger

Salmevalg

84 Gør døren høj, gør porten vid

87 Det første lys er Ordet, talt af Gud

78 Blomstre som en rosengård

82 Fryd dig du Kristi brud

74 Vær velkommen

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus

Da de nærmede sig Jerusalem og kom til Betfage ved Oliebjerget, sendte Jesus to disciple af sted og sagde til dem: »Gå ind i landsbyen heroverfor, og I vil straks finde et æsel, som står bundet med sit fæl. Løs dem, og kom med dem. Og hvis nogen spørger jer om noget, skal I svare: Herren har brug for dem, men vil straks sende dem tilbage.« Det skete, for at det skulle opfyldes, som er talt

ved profeten, der siger: »Sig til Zions datter: Se, din konge kommer til dig, sagtmodig, ridende på et æsel og på et trækdyrs føl.« Disciplene gik hen og gjorde, som Jesus havde pålagt dem. De kom med æslet og føllet og lagde deres kapper på dem, og han satte sig derpå. Den store folkeskare bredte deres kapper ud på vejen, andre skar grene af træerne og strøede dem på vejen. Og skarerne, som gik foran ham, og de, der fulgte efter, råbte: »Hosianna, Davids søn! Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn! Hosianna i det højeste!«

Prædiken

På en kineser I

For et par år siden havde jeg påskegudstjeneste her i kirken sammen med Jerlev børnehaven. Børnene skulle høre hele fortællingen om påsken, der jo begynder med Palmesøndag. Jeg fortalte og spurgte undervejs børnene, om de kunne gætte nogle af detaljerne; og et af spørgsmålene gik naturligvis på, hvad det mon var, Jesus red ind i Jerusalem på denne Palmesøndag. Der var mange

gode bud, som jeg hører ofte, når jeg er sammen med børnehaven; en hest, en kamel, en giraf, ja endda en gris ligesom den Peter Mathisen red på. Endelig var der et barn, der gættede på, at Jesus kom ridende på en kineser. Kineser-buddet fik mig til at overveje, hvordan evangeliet egentligt kommer til os. Ja, det kommer, når vi søger det; når vi banker på, bliver der lukket op. Når man læser i sin Bibel, kan man opdage nyt. Men evangeliet kommer også til os ad uventede veje. Dem, vi slet ikke forventer os noget af, kan pludselig være dem, der redder os ud af elendigheden med et enkelt ord. Ja, måske kommer Jesus ridende til os på en kineser; en fremmed, der passer ind i alle vores fordomme, og så alligevel åbenbarer noget nyt for os, eller vender vores verden på hovedet på en måde, vi aldrig havde forestillet os. Ligesom det skete for Jerusalems folk den påske, der begyndte med, at Jesus red ind i Jerusalem på et æsel.

Jerusalems folk

Hvordan kom evangeliet til Jerusalems folk, der stod der ved vejen, svingende med palmeblade og kapper lagt ud på vejen?

De fandt det, der hvor de søgte: Jesus på æslet med føllet ved siden af var opfyldelsen af profetien. Han kom ridende på det helt rigtige. Og brikkerne faldt på plads; *Her* var folkets frelser, Israels konge! Ham, der var ventet igennem generationer.

Samtidig havde sikkert ingen helt forstået, hvem han var. Måske med undtagelse af den romerske officér og hans tjener, enken i Nain med den levende søn, den nu raske fra Bethesda Dam og flere af de andre, som Jesus rørte med sit liv og sin kærlighed. Mennesker, som havde haft sådan brug for Guds nærvær, at alt andet trængtes til side og Guds handlen ind i deres liv, var det eneste, der betød noget som helst.

Men enhver, der stod der ved vejen og svingede med palmegrene, gjorde sig deres egne tanker om, hvad det ville sige, at manden på æslet var frelseren, - og de gjorde sig tanker om hvem, der nu skulle få nogen på hatten eller

hvem der skulle hæves op til hæder og ære. Og ingen af dem fik ret, heldigvis. For deres forventninger var kun begyndelsen.

Adventstid I

I adventstiden venter vi på, at Jesus kommer til os igen. Som et lille skrøbeligt, guddommeligt barn, båret af en mor, der føder ham med menneskelige veer. Vi vifter ikke med palmegrene her i ventetiden i 2018, men vi binder gran i en krans og tænder lys i den; et efter et. Vi står ikke og råber, men vi synger adventssalmer. Vi lægger ikke Fjällräven på vejen, men gør hjemmene fine med glanspapir og glasengle og et eller andet med lim på, som vores børn har lavet. For noget særligt er på vej, og det vil vi give plads i vores liv. Vi ved af erfaring, at særlige tider, dem kan man suse forbi, uden at opdage noget før det er for sent. Men traditionerne hjælper os til at mærke de særlige tider. Vi mærker det særlige, når vi venter.

Adventstid er ventetid.

Ventetid I

I min barndom var der vældig meget ventetid. Når jeg gik hjem fra skole i de mindste klasser gik jeg på fortovet langs med Rosenvangs Allé op ad bakken til Fredensvang Runddel. Det er en stor rundkørsel med seks udkørsler, og to af de veje, der krydser igennem rundkørslen er hovedfærdselsårer. Hertil måtte jeg gå og skulle så vente på at blive hentet. Når man stod der ved Fredensvang Runddel og ventede, var der ellers rigelig tid til at overveje både fortid, nutid og fremtid. Og der var tid til virkelig at glæde sig til at se vores grønne Opel Kadett kom rullende rundt om hjørnet, som opfyldelsen af mine forældres profeti. Jeg brugte som regel tiden på at stå og glo, tælle biler eller tænke over, hvad jeg mon ville lave, når jeg kom hjem.

Nu, derimod, er der masser af ting man lige burde gøre, hvis man venter på en bus eller et tog. Mine skærme har taget ventetiden fra mig. Jeg troede det nok ikke i 80'erne, der ved runddelen, men jeg savner den ventetid, som jeg ikke kan ændre på, forcerer eller fylde ud med gøremål.

Adventstid II

Adventstiden kan vi godt fylde til bristepunktet med gøremål, men vi kan ikke forcere den. Måske er adventstiden til for, at vi – de voksne – skal kunne nå at være med, så vi kan give tid og tanke til det særlige, der drager ind i vores liv igen, når det bliver jul.

Dét særlige er Jesus. *Jesus kommer ridende der på æslet som den længe ventede* – og samtidig er han helt uventet – en konge, der vasker sine disciples ulækre fødder. Han gjorde sig til tjener. Og fordi han gjorde sig til tjener, får det os til at se på det dyrebare, der er midt imellem os, og det får os til at se på hinanden. Om en lille måned går vi rundt om et juletræ, men det er hinanden vi ser imellem grenene. Og så giver vi hinanden gaver; for at give er at få. Når vi går der rundt om juletræet er ser hinanden imellem grenene i julelysets skær, så er det måske ikke evangeliet, der fylder vores tanker; men evangeliet har fyldt vores hjerter – med glæde, liv og kærlighed; evangeliet har bevæget os hen til den anden.

På en kineser II

Så måske var det med, at Jesus kom ridende på en kineser ikke så dumt endda; måske er det netop sådan, at Jesus kommer ridende til os på et andet menneske, på en kineser. Det lyder som en fornærmelse; men det er netop pointen: at Jesus Kristus, at Gud, kommer ridende til os på en kineser, en jøde, en araber, en tysker eller en svensker; altså på et andet menneske.

Hvis vi i løbet af adventstiden går kløjs i vores egne forventninger, kan vi glæde os over, at julen nok handler om det kendte, det ventede – men vigtigere endnu – handler den om det helt *uventede*.

Ventetid II

Minutterne var af og til lange ved Fredensvang Runddel. For det meste kom mine forældre dog som ventet inden alt for længe; men to gange blev jeg glemt. Jeg var en pligtopfyldende dreng, og selvom mange velmenende bilister stoppede op for at give mig mulighed for at krydse vejen, blev jeg stående. I flere timer. Og så kom Hans forbi

og så mig stå der ganske fortabt ved den store rundkørsel. Han var en ven af familien, og han kørte mig hjem – til min mor og far, der helt sikkert var mere fortrydelige over at have glemt mig, end jeg var over at have ventet på dem.

I dag ville jeg blive rasende, hvis jeg skulle vente et sted uden mulighed for at fylde tiden ud med gøremål – der er så meget, jeg skal nå inden jul, og jeg halser afsted for at følge med. Men Gud siger: vent! Gud lader vente på sig. Og ventetiden er en gave til os, der altid er uventende.

Derfor; lad os skabe plads for en venten, hvor vi kan mærke, at vi venter. Lad os vove at stille spørgsmål, vi ikke allerede selv har svaret på. Lad os vove at spørgsmålene kommer til at hænge i luften som de guirlander, vi hænger op i adventstiden. Hvordan red han ind? Hvordan ridder han ind nu?

Sådan begynder kirkeåret på ny; og de fortællinger om Gud, som vi deler med hinanden, bliver en del af Guds fortælling med os. **Amen**

Lovprisning

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden,
som det var i begyndelsen,
således også nu og altid
og i al evighed. Amen.

Kirkebøn

Evige og almægtige Gud, vort lys og vor trøst. Dit lys skinner selv i det dødens mørke, vi ikke kan gennemtrænge; for dit lys er livets lys.

Drag med dit lys ind i din kirke her i Jerlev og ud over hele jorden. Lad dit lys skinne for alle mennesker. Lad det skinne, hvor der er ufred og krig. Lad dit lys blive åbenbaret, hvor mennesker lider og forfølges af andre mennesker. Tænd en flamme i de mennesker, der er ensomme og forladte, i dem, der har mistet troen og håbet, og i dem, der har mistet de mennesker, de holdt allermost af. Lad dit evige lys skinne for dem, der er blevet svigtet og dem, der er lagt for had. Lys for dem, der er syge eller som ligger for døden. Tænd lys i de mørke

afkroge, hvor vi aldrig ville sætte vores ben, eller på de steder, vi end ikke kender til. Og giv os så mod til at genkende dit lys i vores næste. Amen.